

NÓGRÁDI LAPOK ES HONTI HIRADÓ

POLITIKAI, TÁRSADALMI S KÖZGAZDÁSZATI HETILAP.

Előfizetési ár:

Két évre 6 frt. Fél évre 3 frt. Negyed évre 1 frt 50 kr.
Helyi áram árai 15 kintese.

Előfizetheti csupán a kiadóhivatalban lehet B-Gyarmaton.

Előfizetési pénzek, reklamációk és hirdetések a kiadóhivatalhoz intézendők.

A lap szellemi részére s a nyilatkozatok minden közlemények a szerkesztőhöz küldendők.

Hirdetési díja: három soros betűs 6 kr. — Nagyobb és hosszabb hirdetések jutányosan csökkenthetők.
Bélyeg minden beutazással 30 kr.

NYILATKOZÁSOK: 20 kr.

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

A NÓGRÁDI LAPOK 1890-İK ÉVFOLYAMÁRA.

Egy évre 6 frt — kr.
Fél évre 3 frt — kr.
Negyed évre 1 frt 50 kr.
Egy hónapra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénzek egyedül a kiadóhoz érkezve — legcélszerűbben postabélyeggyel — a nyomtatandó példányok s pontos szétküldés tekintetéből, minél előbb be-
küldendők.

KEK LASZLÓ.
kiadó és lapfajtalan.

HORVÁTH DÁNÓ.
felelős szerkesztő.

Madách Imre.

Kegeletes ünnepélyt fog ölni Nógrád vármegye e hó 30-án. E napon leplezi le a vármegye Madách Imrének, meggyék fia és halhatatlan írónak Roskovics Ignác budapesti festőművészünk által alkotott igazán remek arcképét.

Nógrád vármegyének volt elsősorban kötelessége, hogy a saját nagy fiának emlékét megörökítse. Így tett Debreczen, mely Csokonay, Szatmár, mely Kölesey és Kecskemét, mely Kátolna Józsefnek szobrot emelt, anélkül, hogy ahhoz az ország hozzá járult volna.

Mi ha nem emeltünk szobrot, de méltó emléket alapítottunk Madách Imre tiszteletére: — összehoztuk ugyanis vagy 2 ezer forintot „Madách alapítványnak” és művészi essettel lefestettük a nagy író arcképét, mely a vármegye dísztermében, hogy úgy mondjuk, Pantheonjában elhelyeztetik a jelen és jövő nemzedék buzdítására és lelkesítésére.

Készüljünk; ezen nagy ünnepre mindnyújan gyűljünk össze e hó 30-án a vármegye minden részéből, hogy Madách Imre életéből, eszméiből példát merítve, a megzavart egyetértést és békét helyre állítsuk.

Legyen e kegeletes nap az engesztelés szent ünnepe!

Az ünnepély rendezése ügyében tett intézkedésekről a vármegye közönségét következőkről értesíthetjük.

A Madách emlékügyi bizottság Scitovszky János elnöke alatt okt. 5-én ülést tartott, mely alkalommal elsősorban olvastott Nógrád vármegye törvényhatósági bizottságának 1890. évi szept. hó 10-iki közgyűlési határozata, mely örömmel veszi tudomásul a Madách emlékügyi bizottság ama jelentését, hogy a bizottság ama javaslatát, melyek az arckép leplezési-ünnepély rendezésére, s az ünnepély programjának megalkotására vonatkoznak, — megbízván egyezmény az emlékügyi bizottságot azzal is, hogy a kegeletes ünnepély részleteit dolgozza ki s hajtsa végre.

Ezen közgyűlési határozatnak tudomásul vétele mellett — gr. Degenfeld Lajos főispánunk örméltóságával töltött közös megállapodás folytán Madách Imre arcképének leplezési ünnepélye f. október hó 30-iki napjának d. e. 11 órájára tűztetik ki.

Miután az ünnepélyre a magyar tudományos Akadémia, a Kiskalud és Petőfi társaságok közvetlenül a törvényhatóság által hívtak meg, — az Akadémia és a jelzett irodalmi társaságok, s Madách Akadé ur az ünnepély határnapjáról értesítendők, — s elhatározott az az is, hogy az ünnepélyre az arckép művészfestője: Roskovics Ignác ur is meghívassék, aki egyezmény levéllel felkérendő, hogy miután az arckép korre a jun. 11-iki megyeházi tüzész alkalmával elégett, a megfelelő keret elkészítése iránt lehető sűrűsően intézkedni sziveskedjék.

Az akadémiai tagoknak, valamint a Kiskalud és Petőfi társaságok tagjainak és Roskovics Ignác művész urnak Vácztól B-Gyarmatra s innen okt. 31-én vissza szállítása, — s B-Gyarmaton való elszállásolása iránt aképp történt gondoskodás, hogy Vácztól Rétvárra s innen okt. 31-én Vácra leendő elszállás eszközésére, — ingyen fogatok szerzésére, Balás Ferencz nógrádjárási főszolgabíró úr kéri fel. — A vendégek itteni elszállásolása és Rétvárról B-Gyarmatra s innen vissza Rétvárra leendő szállítása — a városi előjárás gond-
jaira bízatik.

Elhatározott továbbá, hogy az ünnepélyre a rendező bizottság által: a losonci főgymnasium az ottani tanítóképző és a b-gyarmati polgári iskola tanstá-
letei, továbbá a b-gyarmati kassza, a b-gyarmati népkör, a losonci, salgótarjáni, szócényi, füléki és sziráki kasszák tagjai meghívassanak, és pedig oly ké-
rőssel, hogy megjelenési szándékukat és a kiküldendő ta-

gok számát — folyó évi október hó 20-ikig Scitovszky János bizottsági elnök úrnál bejelenteni sziveskedjenek, már azon célból is, hogy a díszében résztvevők száma iránt tájékoztatás szerezhető legyen.

Végül elhatározott, hogy a közgyűlés után a megyeház dísztermében díszbe rendezzék, s ennek rendezésére Scitovszky János alispán és emlékügyi bizottsági tag-
ur felkértek.

E tárgyház közüljük a főispáni meghívót is, mely következő:

280—1890. sz. szám.

Toklatos vármegyei bizottság tag-
ur!

Nagy férfiak emlékének megőrzése, tiszteletben tartása minden nagyratörő németnek erkölcsi kötelessége.

Ily nagy férfi volt Madách Imre is, ki műveivel különösen pedig egyik remek alkotása: „Az ember tragédiája” — az iróni nagyság azon magaslata emelkedett, mely magaslata díszeslegesen ragyognak: Petőfi, örökifjú és őserőjű lyrái költők, — Arany, drámai erőben kimeríthetetlen ballada-írók nevei.

Madách Imre, irodalmi művei által halhatatlan nevet szerzett magának nemcsak itt hazájában, de a külföld művelt népei előtt is.

Bűszkeséggel dobog fel ezért minden magyar ember keble; de a bűszkeség fokozott érzelme tölti el: különösen Nógrád vármegye lelkes közönségének szívé; mert hisz Madách Imre bölcsője Nógrád vármegye volt, itt élte át minden szépét és nemesét, lelkesülő ifjúságát, itt érvényesíté férfikora ragyogó tehetségeit, itt Nógrád vármegyében alkotta meg a világ irodalom egyik gyöngyét: „Az ember tragédiáját” — s minden a fájdalom megtörte szívé, e vármegye földje fogadta be a mindig nemesen érzett, s fájdalomtól megszenyelt szívet anyakeblébe.

Önérzettel doboghat fel szívünk, mert habár a szegény sárhant felett országos emlékek kellene emelkednie: — Nógrád vármegye lelkes közönsége volt az, mely szeretett nagy fiának emlékét tőle telhetőleg szívt megörökíteni az által, hogy emlékre nagyobb irodalmi alapítványt alkotott, — s a vármegye díszterme számára a halhatatlan író arcképét művészi essettel lefestette.

Nemcsak hazafias, de egyezmény kedves kötelességünk tartom, hogy a vármegye folyó évi szeptember 10-iki közgyűlésének határozata folytán, — ezen arckép ünnepély leplezésére rendkívüli közgyűlést hívjak egybe.

Ezen rendkívüli közgyűlés határnapjáról folyó 1890. évi október 30-ikának délelőtti 11 óráját tűzöm ki és felkerem a t. vármegyei bizottsági tag-
urat, hogy ezen kegeletes ünnepélyen megjelenni sziveskedjék.

Kelt B-Gyarmaton, 1890. évi október 10-én.

Gróf Degenfeld Lajos,
Nógrád vármegye főispánja.

A rendkívüli közgyűlés sorrendje:

1. „Szózat.” — Enkeli a b-gyarmati dalegyet.
2. Főispáni megnyitóbeszéd.
3. Emlékbeszéd, tartja Scitovszky János alispán ur, a Madách emlékügyi bizottság elnöke.
4. Alkalmi költemény, szavalja szerzője: Pajor István kir. tapasos ur.
5. Az arckép átvétele és megőrzésü leendő átadása.
6. „Hymnus.” — Enkeli a b-gyarmati dalegyet.

Ezen meghívó mellé következő értesítés csatolattik: Gr. Degenfeld Lajos főispán ur örméltóságá meggyék szeretett nagy fia és halhatatlan írónk Madách Imre arcképének ünnepélyes leplezésére f. 1890. évi október hó 30-iknak d. e. 11 óráját tűztük ki, a rendező bizottság nevében tisztelettel felkéröm, hogy amennyiben ezen ünnepélyen és azt ezt követő díszbeben résztvevni szives leendő, ebbeli szándékát f. évi október hó 20-ikig hozzám bejelenteni sziveskedjék.

A díszbe, mely a vármegyház nagytérben rendeztetik, d. u. 1 órakor veszi kezdetét. Egy teríték ára: 3 frt.

A résztvevők felkértek, hogy az ünnepélyes közgyűlésen dísz, — avagy szalon öltözetben — megjelenni sziveskedjenek.

Kelt B-Gyarmaton, 1890. évi okt. 10-én.

Scitovszky János,
a Madách emlékügyi bizottság elnöke.

Vallás és tudomány.

Az ember szívére a hitelenség sötét árnya borult. Igazságnak csak azt fogadja el a mit lát, vagy a mit kezzelfoghatóan bizonyíthatnak neki. Lelekedni nem tud másért, csak a miből haszna van. Magasabb eszménye nincs többé, lelke üres, kedélye nyomott s bár fény, pompa jölet, könyvem és élvezetek közt találok őt: boldogtalannak valja magát. Miért van ez így? Hiszen a tudomány rohamosan halad előre. A hová nézünk, szemünk mindenütt az őz bámulatos vívmányait látja. Nincs nap, hogy újabb és újabb felfedezések, találmányok ne hallanánk. Amiről atyáink még álmodni sem merészkelt, ma mint természetes dolgok

állanak előttünk és csodáljuk öseinket, hogy mindezeket nem ők fedezték fel. A csillagászat és természettan bevezet bennünket a világegyetem titkaihoz: törvénye leplezve vannak. A vegytan bontani és egyesíteni tanít; az órási méréket öltött tudomány minden szak-
mában felvilágosítást nyújt nekünk. Az ember mélyére hatva lehet, hogy az életlen segítségével megváltoztathatjuk, módosíthatjuk az élet minden feltételét és megis lelkünk nélkülözni a fenséget, azt a mi után pedig ötkön epekedünk.

A tudomány, a haladás mesze sodorta az emberiséget a boldogság útjaitól, s bár az ember érzi az őz hatalmat: fényen nem tud felmelegedni. Minden újabb vívmánya a tudománynak egy-egy illúziókat tépi szét. — Elszorult szívvel keressük az okot, hogy miért is van ez így? Miért? A választ csakhamar megtaláljuk. Mert elvonták tőlünk a hitet és vallástalanságot lettek. Míg a csillagászat, meg nem tanított ismeri a földet — e parányi porszem — körül az övedző égitesteket, addig abban a boldogító hitben ringattuk magunkat, hogy mindaz, a mit magunk körül látunk, a mi élvezetünkre lett megteremtve. Hitük, hogy Isten teremtette az embert a maga képére. De midőn teljes pozitívással megtudtuk, a naprendszer egyes titkait, midőn olvassuk, hogy ma-ában a Sirius 16 milliószor nagyobb földünkkel; midőn bizonyítékaink kerültek arra, hogy a Mars csillagon éppen úgy vannak évszakok: tavasz, nyár, ős és tél mint nálunk, sőt mert az a csillag régebb, mint a földünk, feltétele, hogy azt nálunknál műveltebb emberek lakják; midőn a geologia százazred évek történetét kezdte a föld kérgéből leolvasni; midőn a természet erői ismerete meggyőzt bennünket arról, hogy a csodák korszaka lejárt és a világegyetemben nincsen természet feletti beavatkozás; az a boldogító hit ingott bennünk, nevelésének találtuk, hogy a világegyetem e megismeretlen minden-
ségbe az ember helyzetét cöl gyanánt, kételkedni kezdünk a vallások által alkotott Istenek létezésében. Bensőben suttogni kezdett az egy hang, hogyhát az az Istennek nevezett magasabb lény, a Brahma, Felich, Ormuzd, Jehova stb. nem egyebek, mint az emberi képzelődés torz szölettel! Igén! megingott bennünk a hit abban az Istenben, kit nekünk eddig vallásunk nyújtott. Ezünk és ösztönünk azt diktálta, hogy igem, egy magasabb lény, van Isten, de az sokkal magasabb színvonalon áll, mint a miyel vallásunk tanít.

Es itt a fordulópont az emberiség történetében. A haladás verőfénye elszorította a képzőleg sűrű köd-felhőket s a világosság beköszöntésével megszűntünk vallásosnak lenni. A tudomány elvette tőlünk a hitet és a vallás — az egyház — nem sietett a tudományhoz alkalmazkodva potolni a veszteséget. Ne csodáljatok tehát, ha a XIX. század, ez a felvilágosodott (erő, vallástalan. A vallás, az egyházak, ridegen ragaszkodnak az idők során elavult dogmákhoz. Itt ott, elvéve akad egy-egy hang, mely a vallás és tudomány összhangjának bizonyítását célozza: az is inkább elkényeztetett akadémikus értekelet, mint társadalmi és újjalakítás szándék. Pedig igaz, tökéletesen igaz, hogy a tudomány nem semmisítheti meg az Isteneg fogalmát, s hogy a vallásnak a tudománnyal meg kell egyeznie. De ki fogja ezt megérteni a hitetlen emberiséggel?

Az örökkelenség, a végtelenség, a halhatatlanság iránti vágyat apóli kell az emberi létekezés éppen úgy, mint az őreghazi növényeket: csakhogy míg az őreghazi növényeknek elegendő a kertész szaktudománya és gondossága, addig az emberi létekezés nem thezisékre, hanem igazságra van szükségük, igazságra, a mi nélkül a mai kor szölettel többé nem lehetnek. Igazságra, melyet felel és — boldogít. Míg a vallások csak saját dícsőségükért, vagy hatalmukért küzdenek: meg nem emancipálják magukat az anyagtól: míg nem fogják fel az Isten valódi nagyságát, azt a nagyságát, melyet rohamosan előre törő tudomány ismertelet meg a világgal: az emberiség szívéből nem oshk el a hitelenség sötét árnya, az emberiség nem lesz boldog soha!

Teremtettek a mai vívmányainak megfelelő isteni fogalmat, akkor az emberiség megszűnt boldogtalannak, megszűnt vallástalannak lenni.

S. S.

Gazdaszat.

(Szólásati kiállítás Gyöngyösön.)

Hermes megye Gazdasági Egyesülete f. évi október hó 18-án Gyöngyösön az egyesület székhelyén szölszeti kiállítást rendez.

Sokan azt kérdezik: mit akar és mit céloz az Egyesület ezen kiállítással? Ezen kérdésre szölszunk felvilágosítással. Az Egyesület célja általában az, hogy létevel, működésével a gazdasági közönség jöletét érdekelt fejlessze, hogy megragadjon minden alkalmat, hogy példával járjon elő, melyből ki-ki tetszése szerint tanuságot merithessen.

Most midőn a phylloxera föllepésével a megye területén lévő szölszet is többé már nem megláthatva, de tönkre van téve; most, midőn a szölszettel foglalkozó lakosság létkérdése áll előtérbe, előállt az Egyesület hivatásának teljesítése és ő megéri a hívó szö,

a levélanyag terére lépett s rendezte a szőlőszeti kiállítását.

Tehát ama kérdés, hogy mit akar az Egyesület, elég érthetően iparkodtunk megvilágítani, hogy kötelességet akarja teljesíteni, mely az időseknél a szőlőszeti kiállítás rendezésében nyilvánul.

A kiállítás czélozza azt, hogy a közönség, melynek nagy része a csapás súlya alatt fejetvesztve tétlenné lett, vagy tudatlan apostolok tanaira hallgatva szándékok meghalt szőlőjét életre hívni, különösen a közönség azon részét, mely a legnagyobb perccel teszi ki, felvilágosítsa, személt kinyissa s megmutassa neki, hogy melyik út vezet őt a helyes irányba, mely útön lehet a mindennapi kenyeret az asztalra megkeresni.

Tehát célja sokak által hallomásból ösmert, s alaptalanul elített direkt-teremtő szőlők terméseit bemutatni, hogy így a közönség lassan, miszerint meg sem oly égre kiálló rossz az, mint a hogy azt a viszontai és egy jó borhoz szokott közönség ösmertel hiányában elítélte, hogy borait izelve, arra a meggyőződésre jutasson, miszerint jó kezeles és gondos művelés mellett meg is lehet azon az elpusztult területen olyan bort termelni, a melyikért a kereskedő megnyitja a nagy bugyellárát.

Megakarja mutatni a hihetetleneknek, hogy a mi eddigi jó borainkól nem kell megvárni, mert azt ojtás által továbbra is lehet termelni; azaz, hogy az ojtás, mint a nemcs gyümölcsfánál; csejhoz vezet. Megakarja mutatni, hogy az eddigi ojtások mily sikerre vezettek, — hogy mily ojtásmunkák alkalmaztak, s velük mily eredményt értek el.

Be akarja mutatni ama eszközöket, melyek az ojtással használtak, valamint azon gépeket is, melyekkel a phylloxerát sok helyütt sikeresen kipusztították, s ama készülékeket, melyekkel a szőlők legújabb ellenségeit a peronosporát öldöki, szóval mindent, a mivel a vész ellen küzdenek, feltüntetni szándékozik.

Csalul tűzte ki az egyesület azt is, hogy az ellenálló homokterületeken a szőlőtelepítést útjára engessze. Ez okból megkereste ama vidékek előjáróit, hol a szőlőtelepítés alkalmas ellenálló homokterületek hisznek létezni, az okból, hogy a tulajdonosokat reá bírja arra, miszerint azokból mutatványt küldjenek és pedig a kiknek eladásra szánt területek vannak, az eladási ár és az eladásra szánt terület mennyiségének feltüntetése mellett; — a kik azonban nem szándékoznak homokterületeket eladni, de tudni akarják azt, hogy azok tulajdonképen phylloxera mentesek-e, azoknak úgy kíván szolgálni, hogy a bemutatott területet megvizsgálja és így tudomására hozza a tulajdonosoknak azt, hogy homokját használhatja-e szőlő beültetésre.

Valamint be akarja mutatni azon javító anyagokat, melyek a szőlőmivelésnél eddig előnyösen használtak; szóval minden ködd megmutatni, hogy a kiállítás az, a ki tanulságot akar szerezni, azt megnyerhesse, s így a szőlő újjáalakítása érdekében a gazdaközönségnek szolgálnak legyen.

Midőn így ama kérdésre: mit akar, mi a célja a „Hévesmegyei Gazdasági Egyesület”-nek a kiállítás rendezése által, a kézzel fogható felvilágosítást megadtuk, azon véleményünknek alunk kifejezték, hogy a kiállítás ezúttal el is lesz érve.

El lesz érve, mert mint értesülünk a Földművelésügyi Miniszter úr a kiállítási bizottság megkeresésére elrendelte, hogy az állami vinzellerekpekedő közöl a budapesti, a tarczai és mènesi részt vegyen, sőt az

egyegy termelők is reményben felül szép számban jelenlétük be részvételük.

A védekezési eszközök gyártói, valamint a műtrágya tulajdonosok közül alig marad el valaki s így a kiállítás már előre is igen szépnek, tapasztalás szerzőben gazdagnak ígérkzik.

Ha mindezekhez hozzátesszük azt, hogy a kiállítás második napján délelőtti 10 órákor Miklós Gyula kormánybiztos ur egy szőlőszeti előadást tartand, melyen a legutóbbi, Bácsban tartott szőlőszeti kongresszuson szerzett tapasztalatait, az ott történt megállapodást is elmondani szándékozik, mely annál inkább is nagy érdeklél bir, mivel ott a börttermelő országok legjellemzőbb ferlai részt vettek; — és hogy a kiállítás 3-ik napján 20-án, a kiállított gépekkel létező gyakorlati bemutatás, melyet szintén a kormánybiztos ur által kiküldött szakgyeint mutat be. Ha mindezt egybevetjük, a kiállítás sikere fenyének ígérkzik s lehetetlen, hogy meg ne emlekezzünk az egyet legző és tapasztalt elnöke Heretvas Endre úrról, kinek a kiállítás kezdeményezése, sly utrai terelése nagyrésztben köszönhető, ki rövid előki működése alatt az egyesület a pezsgő élet terére vezette.

Tanügy.

Könyvismertetés.

Nógrád vármegye földrajza, kapcsolatosan Magyarország Ausztria és a föld többi részeinek rövid leírásával. Ely című iskolai könyvecskét küldött be lapunkhoz Darvai Armin helybeli könyvkereskedő és kiadó. Az 54 lapra terjedő, 16-od írvetű könyvecské, melynek szerzője Szabó Lipót szécsényi tanító, népiszkolánk 3. és 4. osztálya tanulói számára van írva, és készséggel elismerjük, hogy hasznos tankönyvül szolgálhat az említett iskolai osztályokban. A megye leírását illetőleg ugyanazon nyomon halad, mint Chikán Mihály 1873-ban megjelent megyei földrajza, ettől mégis sokban előnyösen elűt, s tekintve, hogy Chikán M. könyvecskéje, a szerző halála folytán új-javított kiadást nem ért, hëzagszóllónak kell Szabó Lipót művét tekintenünk; mely az érvényben levő tantervhez alkalmazkodva, az általános földrajz elmeibe is fokozatosan bevezeti a zsenygyermektanulókat.

A vármegyét járónként mutatja be, s egyetlen községet sem hagy megnevezés nélkül, a kisebbeknél csak éppen a lélekszámot tévén ki zárul között, nyilván csak azért, hogy minden községbeki tudhasson, mennyi a lakossága.

A járárok székhelyeit részletesen iparkodik ismertetni a szerző, meglepő azonban, hogy ámbár a mű kiadása 1890. évről van kezeve, sok adata elévült, részint téves, részint pedig hiányos, amikre Szabó Lipót urat, ha alkalmai hozzánk faradna, készséggel figyelemfelhívó pontonként is.

Hogy Szécsény város jeles szőlőtelepítő közölmiert hagyta ki Szontagh Pált, holott más városoknál kisebb jelentőségű egyénekét is megnevez s hogy miért különírt el ugyancsak Szécsényben a zsidókat a többi lakóktól; továbbá, hogy a Losonczi felduló Grabbeit miért nevezi magyarfalónak, mi csak a gyermekfogalmak összevisszavárára alkalmas, ezt mi sem pedagógiai; sem didaktikai szempontból indokoltak nem tarthatjuk.

Helytelen, hogy Ázsia lakosait vallásilag legnagyobb részben „pogány”-nak mondja; Dél-Amerika lakosait pedig angolok, franciák és németeknek, holott a többség spanyolokból áll, kiket azonban meg sem említ.

Nyelvezete a minék eléggé népies, jó, leszámítva a passzívumok használatát, amit ideje volna megváltatni a hivatalos iskoláinkból kiküszöbölni; hiszen már a hivatalokban is mindinkább elhagyják a tiszta magyar nyelvet rontó eme német-latín szőlőszedő. A „róma” helyett is használhatnák, legalább változtatva a sokkal magyarosabb „sikság”-ot.

Reméljük, hogy a szerző egy mielőbbi második kiadásnál, jóakarati figyelemzeteinket figyelembe fogja venni; részünkről ajánljuk a művet megvétel minden nép és elemi tantójának használatul.

H. K.

Fővárosi értesítő.

Budapest, 1890. október hava.

Mialatt a sorokat írom, egymásután robnognak alakom előtt a löversenyter fele a fogatok. Ilyen ez a fővárosi közönség! Talán egész héten takarekoskodik, hogy a hét utolsó napján krajczing elverje összerakott pénzét — a lölutrán. A társadalom minden rétege, meg a koldusokat sem véve ki, lotong a győpre, hova nem a verseny győzre, hanem a totalizátor csabos izalma vonzza. Utón-utótnen a meeting hőseiről beszélnek; a hordárok az utca-sarkakon hangosan kiáltozva árulják a programot. S mintha a gondviselés is kedveze a sport e nemek; mert a borús, esős időjárás egyszerre derült-erőfényessé vált, hogy meg ez se akadályozza azokat, kik pénzük elcserélését tűzték feladatukul. Az előkelők, maguk a jockey-club tagjai, mesés összegekben „fogadnak”, sokszor egész vagyonukat teszik kockára; s hányzor sietják meg ezt az eszevesztett sportot egy egész család, egy egész nemzedék! Legszécsényesebb sorsjáték ez azonban a tanuló-ifjúságra nevez. A lovonatokon egymás hátán szorongva rohannak a totalizátor után; a tankönyvek pedig ezalatt az asztal fölöttében pihennek. De ez a mulasztás meg pótolható lenne, hailem az erkölcsi kar, mely a fiatalság szívet korán nyervágyóvá, anyagiassá, faszultta teszi; ez már marandandó nyomokat vés lelkületükbe. Jlt lenne az idő, hogy a löversenyeket azon eredeti alakjukra kellemé visszazsoronítsan, melyben a legnagyobb magyar, Szécsényi István profi létesítette. De különösen egét szükség a versenyirodákat bezárni, a közepiskolai ifjúságot pedig szigorúan tiltítani a löversenyektől.

Azonban nemcsak a löversenyter felé látom a fogatokat repülni; más cél is kergeti a fiatalságot a kezepele után. Dölczög alakok, kényesen hátrádúve, hajtának a Ferencz-Jozsef kaszarnya felé, vadonatúj huszáruniformisban. Az önkéntesokről beszélnek. A kik szerencsésen kiálltak a sarat a tiszti-vizsgálaton, azok ösmesteri ranggal, vígan csörtetik kardjukat az aszfalton; de a kiknek nem kedvezett a szerencse, azok busan ballagnak a laktnyába, a hol meg egy évet kell majd eltölteniük. A kinek könnyű ver kering az ereiben, az nem desperál; vizgasztalja némileg azon tudat, hogy az „njöncozok” bizonyos respektussal fognak majd az ő kápiari csillogásra tekinteni; de a ki komolyan fontolja meg a bukás következményeit, arra keserves napok várakoznak. Ezen keserves napok fölül akart a halálba menekülni egy barátom Thoroczek István.

Mint tekintélyes, gazdag erdélyi család sarja, nem tudta elviselni az a szegény, mely a második évi szolgálatból rá és szülőire háromot volna. Jól tudjuk mindnyáján, hogy az ő esete volt az első, de azt is tudjuk,

TÁRCZA.

Solferino visszavétele.

(Móka epód.)

Motto: Arma virumque cavo . . .

(ragyint.)

„Huszárélet a győgyélet . . .”

Hatvanhátha, Pechérában,
Ott a Garda tava partján,
Akkor, midőn — megveretvén,
Lett szabad a veszt — talján,
Mindenszám fegyver közt, a
Tiszaharadik Lékiván,
Husár eszed kelt csakna,
(Jász-Kun lak. Egyre hitvány)
Detachálva színt ott fekvék,
Szen György! — na hien volt az fekvék!
Ej-nap lóháton portyázni!
Nem ép „édes semmit-tevés”!
A nyár engem is ott ére,
Táljának vesztelémre . . .
S hogy im husár hadnagy voltam,
Boszor én se kutyagoltam . . .

Ellenséges Lombard földén
Nyargalástunk, kergeléstünk;
Pozsolog, Völ, Lenato,
Devenakoba be álltunk.
Egy-ori csak harmad magammal,
Kicsin mult hogy el nem csúszok;
Félzsidó lovas kerített.
Csak hogy elcsúsztam — íppog . . .
„Csata napján! — Csatosabban!
A várórság is kirovát,
Persze a husár se vesztog.
Ott árg fedest volt ám!
S egy-egy Ágry — ha (félbukkant;
„Saklil le-husár! Fölön a hant!”
Sok cserepár esett foglyul!
S jó helyesebb tán „Ott nyúl!”
S jó peripám hogy el nyútam,
Magas hogy lón osztály részem:
A főherceg megengedte
Eszköből kicserélhetem.”)

*) Szemár.

*) A fests után Albrecht főherceg hadtestparancsnok s fiasága társaságával a várba térven, annak őrségit teljes díszben, haragzó anélkül csatálván fel: „minket, kát csakna husár, commode szerelésekben jelölt hogy így portyázunk; községet állítottunk — határkőháza képet — legénységünket dícsérő, bundátó saavak után (akkor még per: „szagán deu Lauten”) sajtóközlög, fényesen decoralta.

Ott . . . valék a hajóharcznál.
Jó Denacot*) hogy elfogta
Garda mellett a flotillák.
Kétaszk lépése se folyt a:
Színtelen bűnből az agy.
Hogy a Monte-Baldo morgott . . .
S sürgősszomsor mit se láttunk,
Olyan lomha füst volt ott . . .
Ox szomsor emlékret!
Klumi köddel foghatat kezét!
De az mind csak gyermek játok!
Ami most jó, azt halljátok!

Ugy történt, hogy késmemlére
Lettém köldve — hogy is mondjam?
— Követem „Solferinót” . . .
(Bia úgy! — oda a hol gundam
Ostrakon esett a nagy Sück)
Ellen ott mi s mennyi légyen?
Nem! — éjnek éjvadásban,
Kilencz dall jő vitázzal,
A Brescel kapu ki
Száguldék zordon sötétén . . .
Halálmadár szókat mellött
Tü csillag bult le az égen . . .
S Lombard föld túl a határon:
Megszól az egy husáron:
„Ma csak fogunk piementot!”
„Nem lesz ellenem!” — mondok.

„Nincs előrs . . . alszik minden . . .
Sajnt a házik is szuszogtak
„Vás Országnak” itt meg a h bnd!
Jelöltve ha tán bucsognak . . .
„Lélek se ki se be — Varga!
Arkangyal less ott a sarkon!”
S így kiálltván az őrsök.
Mag állottunk a piarszon.
Sehol egy purttáya lélek!
Bánk megörvén csak a dombon
Cő csunka torony révedt.
Hörögőtetés, hal egy hátker??
After-pachter, salaklaker . . .
Mert fal hát kell lenni résen!
S villamra dörög ne kesen . . .
Ni egy hasból fény lóvél ki!
Oda hát tudomás vöglet!

Rendkívüli kitérítés volt ez, annál inkább, mivel mindkét hadtestben a mi husáraink lónnek legelőbbben „sztra, mintegy dörögésen emb ite felidvítve. Ez alkalomkor csatáltságos is szaba javán, a fenségek megengedni méltóztatott, a folytonos hajszában kitérődelmi egyik lovatat a foglyekból választva kicserélhetem.

*) Piemonti hajó neve.

*) Marasana tartálakot (több mint rabló felkötöttet.)

És csakogyan az ajtóból
Ki dugta borzas fejt egy
Féber alak (peraz pek sejt)
„Nem!” rivalgató rá szaga:
„Digo, dove ca caserma?”
Az meg csak az orrát darta
S motyogott hogy: tudja fránya!
S csak midőn a fül körül
Hallott kardokat subegni,
S hun-magyar szót metszve törül:
Látva hogy nem macaróni
Lda hajlandó félbe gyónni.
S bár komárit szörret nem holt,
Pekbe vitéz egy talján volt . . .

„Le a lörd! Csak egy tartat!
Pessit a vál Kapu szuban . . .
Csatörpölés fel a lépésen . . .
No most . . . lövés . . . ? Mi sem puhán??
Be ugratok az alvásra.
Hál pekelhat? — a földintzen
Ertelen nagy sürgőz halak
Szólok, válassz! — olyan mincen!
Hogy beszartam az elókat!
Valjón mi a hajár-mekot?
Olyan sommás „adta” szült hogy
Annál binnay költöm sem ki.
Ben meg lázas sürgőz lótok:
Nagy munkában a husárok:
„Már a-vacsoraszakít-török,
Csak hogy ép az időt öljk . . .

Bogvett kiharancsolatván,
Minlenlünk lig a valian
Egy egy puská, retes pagnak,
„Megen a” — de hol a talján?
Itt a berek, nálatk, erek!
Mind megugrott pongrolába!
Csak a meleg szaklét hagyta
Ott tin halánsfolt”) gyara.
„El, hercsen!” — Nerdie-vevett!
„Nagy futekon a calvil nép.”
Hegmas hátán a carosak” . . .
„Alto! Egy se mozdul inett!”
Illa de mundur s fegyver nélkül.
Paraszt, éka van egyvélből . . .
S hozag, ha conrage lett volna??
Küldték, valik mind pekelra . . .

Ippen egy járatlunk légyen.
Mint lalatacs varogában
Anna haromszáz thebaei,
Kik az éj szí” viharával

*) Móka, hol a laktnya?

*) (talgenfetter — Akasztófa gyümölcsen.

*) Egy fogató kis hintó.

hogy nem lesz az utolsó. Tehet arról az önértékelésről, melyen serlett ifjú, hogy ő nem bir ambícióval a katonai pályán? Tehet ő arról, hogy mines meg az a testi fürgesége, ügyessége, mely a katonasítól megkívántatik? S mert nem bir öökkel a tulajdonokkal, kérservesen büntődik, sokszor egész jóvája, családi boldogsága van tönkretette — büntetésképpen.

Nem hivatásunk a törvényhozó testület infektálására bízgatni. A mi dűvös, az úgy is maradvány: a mi pedig nem jó, káros, észszerűtlen, az úgy is önmagától fog megsemmisülni. De úgy gondolom, ahhoz már csak minden magyar embernek joga van szólni, a mit nehány hasznosító tözser nevében néhány magyar író akar kivívni. Valamit nemzetközi színház engedélyezést kerte Ötvös Adolf regényíró és Fekete József novelláíró. Azt hiszem senki sem tartja azt a nemzetközi mulatohelyet a magyar kultúra érdekében szükségesnek; ha tehát pusztán egyenlő-nyagi érdek sürgeti annak felállítását, akkor nagyon helyesen teszi a fővárosi tanács, ha egyszerűen elutasítja Ötvös úrakat tőképenzes meghívóikkal együtt. Arról még éppen szó sem lehet, hogy szubvenziót kapjanak. Ha a főváros művészeti cselekedő aloszni akar, tag tere nyílik erre a nyegyelik magyar színház felállítását által, még pedig a lapotvárosban, az idegen kultúrának a középpontjában. Fajdalom, Budapest meg nem világáros, de hogy ilyen „internationale theater” útján legyen azra, egy magyar ember sem ohajlja.

A színházkérdésről kapcsolatosan jut eszembe, hogy a népszínház igazgatója megint primadonnát szerződhetett Funtak Agnes személyében, a ki leánya az eszlári perben híressé lett budapesti ügyvédnek. Mintha nem volna még elég „primadonná”-ja a népszínház sikamlós parketjének! Nemelyiknek két hétig sem jut fontosabb szerep. No de mindegy, a tehetség azért adatik az embernek, hogy ragyogtasson, tündöklőssék; Funtak kasszony pedig úgy hangzával, mint külső szépségével valóban tündöklőhetik.

Az eszthomály leszallott a főváros utcáira. A turf közönsége a luti eselyeinek képest különböző érzelmekkel ter vissza a kerepesi úton. Csöndes emberek ilyenkor búvárnak ki lakákból, hová az élet a nap heve beszorította őket. A meggyújtott gazlángok halvány fnyit lövelnek az aszfaltra, — általános készülődés, — mozgunk mi is.

II. Ferény Gábor.

Hírek és Külfölelék.

Bymon. Kohn Ede, a „Kohn Mor és fia” vállalkozó czeg egyik tagja, eljegyezte Goldberger Nina kisasszonyt, Goldberger Gutman váci kereskedő szép leányát.

Sándor Ötzi úr, kir. törvényszéki nagybírócsélt elnöke, a nyitrai törvényszékhez helyeztetett át. Nem mulaszthatjuk el, hogy ez alkalomból legmelyebb ajánlatunknak ne adjunk kifejezett távozásra felett, mert nemcsak a helybeli kir. törvényszék erőies, szigorú igazságszereteli elnökét, de társadalmunknak, melyet rövid itt tartózkodása alatt lovagiasága, kitűnő tehetsége által teljesen megmódított egyik legszeretetre méltóbb tagját is veszítjük el benne. De ha már arra lettünk kárhoztatva, hogy őt nélkülözünk kelljen, legalább engedje remélünk, hogy valamit mi megfogjuk tartani emlékeztünkben, úgy ő is bár távol tőlünk, nem fog megszűnni bennünk az ő indulatában megtartani Midőn tehát kívánjuk, hogy nagyréményű pályájának új színhelyén az isteni végzet jóssága és boldogsága kísérsje, egyttal — fájós szívvel és irigy szemekkel bár, — de a nyitraiaknak csak gratulálhatunk, hogy sikerült őt tőlünk elhódítani.

He lopódátok s mint v a erdő
Álltak ott a fű fű tőren
S csak a hirokuk csavára
Lón Platács népe éber.
Röndtában majd meg bódót
A hatalmas görög város;
De hogy kitűnt a turpiság,
Lett a vége szörnyen káros:
Mert — bójára sok anyának,
Gulyákra aprítottának.

Ne de Krisztus előtt volt ám!
Ő meg ártnak is meg holt tán.

.. Mienk léven Solferrin,
Ilngosan hát .. kivonulánk
Végig, le az ablakból
Csillag aszemek ragyogtak rák.
S jeltal a bűntőlénak,
Kgy nle virágot teptem
(Ép solferino-vörös volt)
S ennyi sarka eleg volt nekem
Pölpuskázva, vicsorban
Bandukolva, a határon
Savanyú busan, nagy mogorván.
Fölcsajlt az én hűstöröm.
Es mond — neki fanyarodva:
„Bárcsak vanyarodva!”

Hozak gondolatok a szentor:
Meg ne fogtunk piomontet!”

.. Nap is rukkolt blank parázis.
S hogy megallt egy karta perczre.
Sarmeló a diaz orsókot
Kiderült orcsaj: percz
Megakadt a szeme rajtunk!
S lát kéblimbé is brókelt,
S bitorarany moztával
Kilátszott a vad-otlettel
Ifjú szivem szerte tart.
Mintegy virágos holtot ..
S egybe édes illat ársít ..
S világszerelm honolt ott ..
S rab háskára vétte gondot,
Oly kuszánál drűltöm hon.
Csup vir nem sok, anyi sem fit
Vettak vissza Solferrin.

Aztán mivel szerény voltam,
S keresztírt nem énkommoltam
Nem is kaptam .. Mire nekem?
Főrkénye a bilicesseggem ..

*) Főmónti katonát.

A Kirágságtól Mátyás havi ülést október hó 16-án fogja megtartani.

Az aradi vezértük szobrára Balassa-Gyarmat város közönsége által küldött remek, palma és babérszörny, utnak indítása előtt Székelyi Karoly úr fénykép felvétele által örökítette meg.

Bemélyi Károly úr közügyeink önzetlen harozosa a lapunknak úgyszólván kezdettől fogva legmögöbbs munkatársa. — A Tibba d Antal levélait megczafoló czikke miatt számos oldalról elismerő nyilatkozatokat kapott, többek közt Budapestről egy igen tekintélyes magas állású egyvtől is, mely levelet nyilvánosságra hozás végett nem nyelhetők ugyan meg, de maga a tény elégtételt szolgál úgy munkatársunk, mint bizonyára minden úgybaratunknak is.

A hováféltatvány pteplét: már jelzett felülvizsgálása a múlt héten 4 napot vett igénybe (október 7—10.) s az erre küldött polgári és katonai vegyes bizottság elnöke volt Seitovszky János alispán úr; tagjai: Majuk Béla hadbíró, Wisner Mihály örnagy, dr. Kaeskovich Gyula megyei főorvos, Feigelstock Gyula főmérnök, dr. Bíró Ede honvéd főorvos, Schwartz Béla főhadnagy, kezelő műszaki tiszt: Szarvasi hadnagy, szintén kezelő tiszt; a város részéről Reményi Karoly bíró, Manossy Alajos építész, mint városi szakértő, Gazdik Lajos és Feledi Henrik városi képviselők. — Beható vizsgálat után egy régi lakmányban fogantatott fényeges átalakításokat, mint magát az új épületet teljesen észszerűnek találta a bizottság: csupan egészségügyi némi kisebbrendű pótlás, s az emeleten a legénysegi széles nagy terem felülgörgetendázatának oszlopokkal való nagyobb biztosítási módját állapítottak meg közegyeztetéssel.

Dr. Ezereszlai Lajo: sziraki tudós orvos, szíztelbeli vármegyei főorvos úrál örömmel értesülnek, hogy egészségi állapotja annyira helyre állt, miszerint orvosi működését fennakadás nélkül folytathatja. — A tudós orvos, ki szakmunkái által nemcsak hazánk de a külföld tudósai közt is jó és hangzatos nevet szerzett, a múlt héten kedves mezeivel együtt, aki őt betegségében a legnagyobb odaadással ápolta, — néhány napot B-Gyarmaton körúrkében töltött el.

A négyhármány általános találattétel: közgyűlése alkalmából az országos tanács árvalar javára a husoncz dalegylet s több úri hölgy közreműködésével, Losonczon, a vigadó helyiségekben 1890. október 13-án táncczal egybekötött hangversenyt rendez.

Prinap 24-ai, a balassa-gyarmati törvényszéki kerületi fogház volt felügyelője, az ellene hivatalos sikkasztás miatt indított bűnvád és következményének terhe alól a kir. kuria 3-od fokú ítéletével teljesen fölmontetett, illetve a kir. tabla felmentő ítétele indokainál fogva a kuria által is helybenhagyott. Most az ügy fogelmi eljárás alá kerül s e vegett az iratok a kir. főügyészhez fölterjesztetnek.

Balogh Desz úr, vármegyeink érdemes levéltárnoka előfizetést nyit „Újabb költeményeire”, melyekből mutatványokat lapunk múlt számban közöltünk s ezumban is közölünk. — Felhívjuk ezen nemcsak „u.j.”, de egyszerűsmd „jó” költeményekre a közönség szíves figyelmét s partolását. A költemények előfizetési ára 1 frt, diszkótésben 2 frt. Az előfizetési pénzek decz. 1-ig a szerzőhöz küldendők B-Gyarmatra.

A b-gyarmati censzula per, mely felszázadig húzódtól, hatályt jelenetett el. A gr. Zichy seniorális uradalom kártalanítása bevégzett tényvé valik. A kártalanítási összegből kifizetendő a volt censzualisták által az uradalom penztárába befizetett összeg, mi körülbelül 6300 frtot tesz ki, a jogigények azonban csakis 2115 frt erejéig voltak bejelentve és igazolva, s így a 4185 frt különbözet gr. Zichy Ferenc senior úr öngyermelőségének közies intézkedése folytán a város javára utalványoztatik. A gr. Zichy Ferenc úr által 1860-ban tett kgyes alapítvány, melyszert 6 az 1848—60. évekre eső időközli kamatok egynegyed részét a rom. kath. egyháznak, egynegyed részét az ev. egyháznak, egynegyed részét a városi kiskedovodónak és egynegyed részét a városi kórháznak felajánlja, — mintegy 12400 frtot tesz ki, s így a jelzett intézmények egyenként 3100 frtnyi alapítványban fognak részesülni.

Asszisztent ev. egyház, a bányakerületi gyűlés határozánya folytán részesülni fog az u. n. nagy jutalomban, mely az ezer frtot meghaladja. Ezt kétségkívül Szontagh Pál és dr. Pulszky Agost uraknak köszönheti az egyház, melynek most módjában lesz a templom építést végleg befejezni.

Öngyilkosság. Szlúka Samu, a b. gyarmati ev. egyház fiatal segédlelkése, okt. hó 10-én az egyjeli órákban pistollyal vetett véget életének. A gyászesetét csak reggel tudták meg. — Teltének oka ismeretlen. Részvélgerjesztő a fiatal ember végeztés halála. — Főnöke: Simko Frigyes alispérus ur a tett elkövetésekor nem volt hon, s csak tegnap este felé jött haza Budapestről, hol a kerületi és egyetemes gyűléseken vett részt. A ház vezetője rögtön elküldött a szerencsétlen fiatal ember szülőfőrt Palojtára, kik meg tegnap érkeztek meg.

Áthelyezés. Geizner Deszó kassai és Kubányi János b-gyarmati pénzügyigazgatókai számtisztek kölcsönösen áthelyeztetettek.

Diszkusszió volt okt. hó 4-én a gazdasági mintatelepen, mely elég kedélyesen folyt le, főszerepe ügyes viucellérnek: Kertész János által rendezett izletes vacsorával, és Dombi zenészknek jó nótaival. (Dombi jó és összevágó zenekara állandóan meglepettszik Balassa-Gyarmaton.) Seitovszky János alispánunk nemcsak jó kormányzó, de jó kugló is; mert ő nyerte el az első díjat.

Ne arosztuk el a más feladást. Uicsni Lajos alsószegregvári czépszér éreken keresztül a legboldogabban élt szep fiatal nejével, míg Tomka Lajos töl-kecsényi gépész családi boldogságukba beletem átkozott. Uicsni idejekorán észrevelte Tomkának neje iránti érdeklődését, s kérte Tomkát, hogy kerülje a házakat; de Tomka méginkább kapogatólt a fiatal menyecskehez. Ekkor Uicsni kijelenté, hogy ha nejének nem hagy békét, rosszul jár. Időközben mintegy 5 hét előtt Uicsni hon nem

létében a menyecske összeszedte magát, ferjét s gyermekeit ellahgyva, hazament atyjához, indokul otthon azt hozta fel, hogy ferje rosszul banik vele. Uicsni, ki neje után rajongott, többször ment utána, s kerve kérte, hogy térjen haza gyermekeihez; de az asszony hajlathatlan maradt. — szept. 28-án Uicsni Tomkától megtudta, hogy Tomka Uicsni nejét levélleg megczekésre hívta fel; ekkor a megcsalt férj feleségéhez ment, hogy őt a székstől vissza tartsa, de ugyanakkor utána ment Tomka, a csabító is, hogy ne engedjen az asszony ferje kívánságának, s midőn neje kijelenté, hogy ő biz Tomkával elmegy, ekkor a férj ekeseredésben 9 mm. forgó pistollyal rántott elő, s neje rablójárta kétszerlött, az egyik golyó nem találta, de a másik golyó Tomkának a legérzekegyebb helyére hatolt, s most képtelenül súlyos betegségben fekszik.

Ezúj ifjú házastittek be a sztre, mert a felvidéken e hét elején többhelyt erős havazás volt, melyjárul még a napok óta tartó metsző szél. A kis gazda azonban még sem halaszthatja már tovább megmaradt keves szőlőjeinek leszüretelését, hogy értékesítésen azt, fizethesse az adót, melyért folyvasz nyakára jár a vérelhajto. Szerencsére, hogy az új bor ára folyvasz emelkedik: már 12 frtot is adnak hektoliterjéért; de hat mit ér, ha csak alig tízlecsze termelt az egykori rendes mennyiségnek.

Ezúj család. Szentiványi Ferenc szecessió-korácsi birtokos ur marczali birtokát eladta Gröz Jónas marczali-éddigi bérőjének. Gröz ur a birtok vételre nézve következésen nyilatkozik. Alulírott megvettem Szentiványi Ferenc urnak marczali birtokát. E jogügylet lebonyolításánál öngyassaga oly hűmánsan és lovagiasan járt el irántam, mint régi bérője iránt, hogy nem mulaszthatom el neki ezért legmelyebb köszönetemet nyilvánosan is kifejezni nemcsak azért, hogy nekem, mint régi bérőjének elsőbbséget engedett; de egyszerűsmd azért is, hogy a birtokot nekem a legkedvezőbb feltételek mellett adta el. Kelt Marczalban, 1890. évi okt. hó 8-án. Gröz Sámuel, marczali birtokos.

A II-ik nemzetközi ornithológiai congressus jövő évben Budapesten lesz megtartva, s a congressusnak magyar országbi bizottsága elhatározta, hogy ez alkalommal élő madárkiállítás is rendez; ohajtsa leven a külföldi természetkedvelőknek Magyarorszag ornizsat elő példányokban is bemutatni. E czelt azonban csak úgy érhetjük el sikeresen, ha hazánk összes madárkedvelői is hozzájárulnak, kiállításunkat teljessé, nagyszabásúvá tenni segítenek. Kérjük tehát mindazokat, kik bármiféle ritkább, vagy általánosabb fajú madarak birtokában vannak, s azokat hajlandók a kiállítás tartalmára átengedni szíveskedjenek arról legközebb az év végeig nyilatkozni, pontosan megjelölve milyen fajú s hány példányt tudnak becsatolniak a kiállítási bizottság ideiglenes rendelkezésére. Azon reményben, hogy fellvasunk a tudomány minden osztale barátjánál viszhagra talál, s kinek módjában van, kérelmüket nem hagyja figyelmen kívül: bizalommal várjuk a bejelentéseket a kitűzött határidőre, mert eleve tájékoztatást kell nyernünk a kiállító madarak fajáról és számáról. Minden bejelentést kérünk Budapestre, az állatkert igazgatóságához írtatni. Budapest, 1890. augusztus 15-én. S e r a k. k. e e o l y s. k., az állatkert igazgatója, mint az élő madárkiállításbi bizottság elnöke.

Bizakiméred szabálysát. A földmívelési miniszter új huskimerési szabályzatot dolgoztatott ki, mivel a regibb nem felel meg az orvostudomány mai állásának. Az új szabályrendelet mintáját a miniszter megküldötte az összes törvényhatóságoknak mihez tartás és mielőbbi alkalmazás végett.

HORVÁTH DANÓ.

felelős szerkesztő.

VÉGHLESI

VERA-FORRÁS

Hazánk legtisztább legolcsóbb és legjobb égetéyes szén szavója.

SAVANYÚVIZE.

VEGHLES-SZALATTYÁN Zólyomgye.

Mindig friss tállásban kapható a budapesti fővárosban. Értel-tel-órát 56. szam.

Telefon-házak díszes. Számos rakit a vidéken.

Egyedüli rakit BALASSA-GYARMATON

HUMMER MIHÁLY fűszerkereskedő úrnál.

2000—3000 lkr. sz.

Árverési hirdetményi kivona t.

A szászvári kir. bíróság mint telekúgyi hatóság közbíre teszi, hogy Klein Mihály sípek lakos végrehajtának, öz. Hering Pálné és Hering István sípek lakos végrehajtást azenedük elleni 90 frt tökéskötelezési jarmelak iránt. végrehajtási ügyben a b-gyarmati kir. tavak a szászvári kir. jarmelakosg területén lévő Sípek község határában fekvő, a sípek 9. sz. tükben A 1. 1—2. szorz. alattak 401. főt. és 1. szorz. a 62. frt kikáltsati arban kulcsakban de mindkét birtok részlelőli csupan ezen alperesek birtokutakára az árverést azenen 513 frtban czenel megállapított kikáltsati arban elrendelő, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok a 1. 90. évi november hó 22. dik napján d. e. 10. órákor Sípek község határában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikáltsati aron alól is eladandó fognak.

Árverészi szavakok tartoznak az ingatlanok becsának 10%, át készenben vagy az 1891. évi LX. törvényzék 42 §-ában jelzett árvalamannal számított és az 1891. évi november hó 1-én 3333. szam alatt kelt igazasságyminiszteri rend-lét 8-ik §-ában kijelölt ovadékeses erle papírban a kiküldött kezéhez letentni, avagy az 1891. LX. 4. sz. 17. §-a e telében a birtokosnak a birtokának előleges elhelyezéséről kikáltsati szabályszerű elismerést ataloztatni.

Kelt Bácskészen, a kir. bíróság mint telekúgyi hatágnál 1890. évi szeptember hó 5-én.

